

== „ÉN VAGYOK
AZ ÚT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.” ==

== „SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.” ==

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: Grand Ave. Cleveland, O.

... A világbékéről. ...

Nagy álmodozók az emberek! Az egyik a világ uralom ábrándjaiban merül el, a másik a levegő meghódítása körül ábrándozik, a harmadik egy olyan nyelv szerkesztésén és terjesztésén fáradozik, mely áthidalná a nyelvkülömbőség által számlálhatatlanul széttagolt emberiséget. Amerikában a legujabb álomkép a világbéke, mely álomképet jelenleg gróf Apponyi Albert párját ritkító előadásai idéznek elő. Megvalósulnak-e ezek az álmok, vagy a semmiségbe foszlapak szét? Nem tudjuk, a jövő titka. Mi nem ítéljük el az álmodozók nagy tömegét általában, hiszen ha az emberekben megszűnne a haladás iránti vágyakozás, ott maradnánk, ahol talál ezen szünet, s nem volna alkalmunk az emberiség általános javát szolgáló eszméket és alkotásokat az életbe beállítani. Mi csak azt ítéljük el, midőn az emberek a meglevő valóságoktól az álmodozáshoz fordulnak. Így áll az emberiség a világbéke eszméjével. Ezen nagy eszmének az alapjai már régen letétettek és pedig olyan szilárd alapok ezek, s annyira alkalmasak, hogy az emberi elme bármennyit repkedjék, szállongjon

ide, s tova, végtére, mégis ezen alapra fog szállni. A nagy építők hiába alapoznak, ezen az egyen kívül állandó alapot nem építhetnek, s nekünk erős meggyőződésünk az, hogy elfog jönni az idő, amikor a csalódásokban elfáradt emberiség a homlokára üt s azt fogja mondani: Nagy balgattagságot követtünk el, hogy évszázadok során fáradtunk hiába, holott már régen megvolt, amit kerestünk, csak rövid látóságunk, előítéletünk és hitetlenségünk fedezte azt el előlünk.

Hol van hát a világbékének ezen feldicsért alapja — kérdezheti az olvasó kíváncsian? Azon kő ez, melyet az építők az ő okatlan okoskodásaik következtében megvetettek; s melyet mind e mai napig megvetnek. Valamikor régen egy csodálatos ének zendült meg egy éjjelen Bethlehem vidékén. Ezen ének szövege: „Dicsőség a magasságos menyekben az Istennek! és e földön békesség és az emberekhez jóakarát”. Jézus Krisztus születése alkalmával hangzott el e szózat. Krisztus tanítása, életpéldája, halála és feltámadása az az egyedi bizonyos alap, amelyen a világbéke fel-

épülhet. A hol az emberek erre az alapra helyezkednek, ott békesség van. Egy példát hozok fel erre. Tudjuk, hogy Német- és Franciaország között a mult emléke egy sajgó sebet idéz elő. Azt is tudjuk, hogy Németország és Anglia között politikai feszültség uralkodik. Amikor az európai baptisták Berlinben kongresszusra gyűltek egybe, szépen megfértek úgy a nemzeti zászlók, valamint a szívek is egy fedél alatt. Egy francia küldött angol nyelvű előadást tartott Berlinben, a németek fővárosában. Valóságos ellentétek csoportosítása, mely ellentétek a Krisztus által mind elenyésztek. A burok együtt imádkoztak az angolokkal, mikor a politika által indított és kényszerített háboru szünetelt közöttük, az emberevő együtt ül a civilizált emberrel hallgatva az Isten igéjét. Ezek a világbéke dicső napjának elővetett sugarai. Minden más csak a sötétben való tapogatódzás, az emberi elmének hiábavaló erőlködése és az emberi energiának elfecsérlése. Midőn az evangéliom eredményesen bejárja a világot, midőn minden térd meghajol a Jézus nevére, midőn minden szív Krisztust befogadja, a világ kapui megnyílnak a dicsőség Királya előtt, akkor teljesül azon gyönyörű álom, melyet „Világbéke nek” nevezünk.

Orosz.

A TESTI ÉS A SZELLEMI SZEM.

Lehet a testi szem egészen ép,
De hogyha vak, sötét a szellemi.
Az látja bár a dolgok külszínét,
De lényegét nem bírja érteni.

Rónát, hegyet, irányokat, vizet,
Szép állatot, gyümölcsöt, lombokat,
A testi szemnek látni élvezet,
De lelkileg róluk nem tud sokat.

Éjjel az ég sok millió csillagát
Gyakorta látja fényleni a szem,
De nem törődik azután tovább,
Hogy mily csudát kell látnia ezen.

A föld, az ég nagy tüneményében
Kiáltja Isten nagy, dicső nevét,
De szent, s nagy voltát sok műveiben
A szem nem látja, ha a szív setét.

Oh azt sem látja, ami közeli,
Mellette áll, gyakorta nézi bár,
Azért önön magát sem ismeri
S veszélyes uton tévelyegve jár.

Emitt egy özvegy asszony nyomorg,
Körülte öt kicsinyke árva sir.
A testi szem jól látja e nyomort,
S tekintetével más ügyekre tér.

Amott egy gazdag ember fosztogat,
Munkásai kinlódnak rongyosan,
A szem a kastély fényét látja csak,
S nem nézi, hogy a viskókban mi van?

A templomokban fényes tisztelet,
Pompája nagy és tágra nyujtatik,
A testi szem ezzel elégedett,
S azt véli dörén: ebből áll a hit.

Minden napon, — így szól a temető, —
Uj sir üreg megnyitja képemet,
Holnapra téged szólítlak elő,
Mégis hivságon legel két szemed!

Csupán a lelki megnyitott szemek
Tudják szemlélni tisztán a valót,
És úgy ítélnék jól az ügy felett
Kerülve rosszat és cselekvé jót.

Legyen nyitott benned a „szellemi”,
Hogy tudj itélni igazságosan.
Tisztségedet hiven betölteni,
Tudj élni bölcsen, s láss világosan!

Cs. A.

A BIBLIA EGY SZAVARÓL.

Sok fontos szó van az Isten igéjében! Fontos abban tulajdonképpen minden szó, nemely szó azoaban különös mértékben tárja elénk az isteni könyv fenséges gondolatait. Nemrégiben hallottam egy hatalmas prédikációt ez egyszerű szóról: „de”. Egy más alkalommal pedig nagy lelki épülésre szolgált, midőn egy füzetkében erről az igényteen szóról: „és” olvastam mélységes igazságokat.

Nem kevésbé fontos a Szentírásban az a szócska sem, melyről most akarok röviden írni. E szó minden vonatkozását megmagyarázni nagyon sok dolog lenne s így csak néhány bibliai verset szemeltem ki, hogy azokból értsük meg, mily határozott, kivételt nem ismerő bizonyossággal szól hozzánk Isten igéje, midőn ez egyszerű szócskát: minden, használja.

Oly nehéz nekünk e szó értelmével kibé-
külünk, mert ha minden emberről, minden
bűnről, vagy más „mindenről” van szó, első

gondolatunk az, hogy e „minden” nem ránk tartozik és mi kivételek vagyunk.

Sokan barátságosabb véleménynyel lennének a Biblia felől, ha például az Ezsaiás próféta 53:6. versét nem így kellene olvasni: „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útjára tértünk, de az Ur mindnyájunk vétkeit ő reá vetette”. Kemény szavak ezek, mert minden emberről olyan ítéletet fejez ki, mely megalázó és megdöbbenő. Ha azt mondanák ez igék, hogy „sokan” tévedtek el, ezt aligha venném magamra. De „mindnyájan”, ez rám is vonatkozik. Tehát én is eltévedtem és az én vétkeimet is ő reá, t. i. Krisztusra vetette az Isten?

Bizony ez így van. De az is igaz, mit a Cselekedetek könyve 13:39. versében olvasunk: „És mindenekből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazulhattatok, ezáltal minden, aki hisz, megigazul”. E kijelentésben is a „minden” a legfontosabb szó. Sok szegény bűnös ember azt gondolja, hogy Isten előtt csak a jók és kegyesek találhatnak igazságot. Ha visszagondol elmúlt vétkeire, nagyon kételkedni kezd afelől, hogy olyan cselekedetek után, melyekkel Istent oly sokszor megbántotta, Isten előtt megigazulhat-e? Isten azonban így szól a bűnösökhöz: „És mondtam, miután mindezt megcselekedte: Térj vissza hozzám!” (Jer. 3:7.) Mindenkit hív az Ur, dacára, hogy mindazt a sok bűnt cselekedte, mely a bűnös embert elcsüggeszti és elhíveti vele, hogy számára nincs kegyelem.

Az Isten kegyelme sokkal nagyobb, mint az emberek bűnei. Jézus érdeme sokkal hatalmasabb, mintsem a bűn megállhatna előtte.

Mily nagy vigasztalás az számunkra, hogy Isten a megtérő bűnösnek minden bűneit kész megbocsátani. „Jézus Krisztusnak, az Isten fiának vére tisztít meg minden bűneinktől”. (I. Ján. 1:7.) Ismét e szót kell jól megértenünk, hogy „minden”. Nem csak a nagy, vagy kicsiny bűnökről, nem csak nyilvános, vagy titkos, hanem minden vétkeinkről szól e fenséges igazság. Luther Márton előtt egyszer úgy tűnt fel, mintha az ördög egy nagy fekete táblát hozott volna elő és arra ráírta volna a nagy reformátor minden bűneit. Mikor a fekete tábla megtelt, az ördög megállt. „Hát ennyi az egész?” Kérdé Luher. „Ennyi, felelé az ördög, és ez éppen elég, hogy örök kárhozatra menj!” „Ez nem igaz!” szölt és bűnei

alá doa írta a fennit idézett szavakat: Jézus vére tisztít meg minden bűneinktől! És a sá-tán szégyenülve távozott.

Akármily hosszú legyen is a számla, akármily nagy összegről szóljon is, ha ráírta a hitelvező, hogy „fizetve”, minden rendben van. Akármennyi adósságunk van is Istennel szemben, ha Jézus érdemeit elfogadjuk hittel, megtisztulunk minden bűneinktől.

Meg kell értenünk a „minden szót akkor is, midőn már bűneink súlyától megszabadulva Isten atyai gondviselésében bizva törekszünk előre a szent életben. Ismeri Isten sok gyermeke a szentírás e fenséges parancsát, hogy legyen Krisztus minden mindenekben.

Sokszor azonban kitűnik, hogy hitük megfogyatkozik, ha arról van szó, hogy Krisztustól várjanak mindent. Pedig maga az Üdvözítő adta az ígéretet: „Keressétek először az Istennek országát és annak igazságát és mindenek megadatnak néktek!” (Mát. 6:33.) Ha elgondoljuk továbbá, hogy „akik az Istent szeretik, azoknak minden javokra van (Róm. 8:28.), el kell ismernünk, hogy ezen az alapon, ha Istent igazán szeretjük, semmiféle nem szabad aggódnunk. Sajnos azonban, sok esetben tapasztalunk, hogy amint a hitetlen ember nem hiszi, hogy az Isten minden megtérő bűnösnek minden megbánt bűnét megbocsátja, éppen úgy sok gyenge hitű keresztény kételkedik abban, hogy minden megadatik és minden javára van, ha igyekszik arra, hogy Krisztus legyen néki minden mindenekben. Ő legyen minden bajában, kétségében, kísértésében, küzdelmében, életében, halálában segítője, vezetője, védelmezője, bátorítója, üdvözítője és örökelete, azaz mindene.

Végül még két vonatkozását akarom megemlíteni e szónak. Mind a kettő Máté evangéliuma végén fordul elő, midőn Üdvözítőnk a legnagyobb munkára, minden népekhez küldi tanítványait. Azt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön”. Továbbá: „Imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Nagyon sokat mond nekünk e két „minden”. Ha e kettőt hisszük a maga valóságában, akkor kétségkívül bátran fogunk küzdeni a bűn ellen, örömmel fogunk bizonyosságot tenni Krisztusról és nem fog elszakítani minket senki és semmi a mi Urunk Jézus Krisztus szerelmétől.

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSŐ HETÉBEN

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre..... 50 cent

Fél évre..... 25 cent

Egyes szám ára..... 5 cent

Magyarországra egész évre 2 kor. 50 fill

Subscription 50 cents per year.

Missió célokra 50-100 példányonként
árengedmény.Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére
küldendők.

A SZERKESZTŐ ROVATA.

Vannak olyanok, kik mástól nagy pontosságot várnak, de maguk szívesen esnek belé a pontatlanság hibájába. A szerkesztő, ha beteg mer lenni, vagy sok más teendője közben valamit elmulaszt, hát van mit hallgasson: „nagyobb pontosságot kérünk!” hozza a posta. Most a szerkesztő szerette volna, hogy legalább egyszer életükben legyenek pontosak az olvasók, nem is a legkellemetlenebb dologban, az előfizetésben, hanem a megrendelő iv kitöltésében, s mit kell tapasztalni. Még a lap viszsztatartásával való fenyegetés sem használ némely pontos olvasónak. Kérjük, hogy egyszer életükben legyenek pontosak, akik még a kívánt ívet nem küldték be, küldjék be azonnal.

— Furesa dolog volt itt Clevelandban a „Szabadság” tudósítása szerint. „Nem a vasárnapot ünnepelték, hanem gróf Apponyi Albertet várták”. Gróf Apponyi Albertnek, jeles hazánkfiának Amerikába való látogatását semmi szín alatt sem akarjuk lekicsinyelni, de azt az egyet hangsúlyozzuk, hogy a vasárnap ünneplése kell hogy mindennél nagyobb legyen a keresztyén ember előtt. Különben is a „Szabadság” az év minden vasárnapjáról írhatna ezen bekezdéssel: „Nem a vasárnapot ünnepelték, hanem — nagyokat tivornyáztak, beteggé táncolták magukat, lelőttek 2—3 magyart, a rendőr kocsinak kivállón sok dolgot

adtak” stb. stb. Az, hogy szebben felöltözködni vasárnapon, mint máskor, hogy egy fél órára elmennek a templomokba, hogy valamilyen ceremóniát végig néznek, vagy egy pár vallásos éneket elénekelnek, ez még nem vasárnap-ünneplés, ha a többi időt az első ajtón bezárt, de a hátsó ajtón nyitott korezmákban tánetermekben, vagy kártya mellett trágár, haszontalan társalgásban töltik el. A vasárnap megünneplését még ezután kell megtanulni a magyarságnak a bibliából.

— Közeledik az A. M. B. Sz. konferenciájának ideje. A program-bizottság gondoskodik hasznos és tanuságos előadásokról, gyülekezeteink pedig gondoskodjanak küldöttekről, hogy együttlétünk örömteljes legyen. Költséges lesz, mert nem a központba esik, de három évig nem lesz konferenciánk, tehát egy kis megerőltetést nem kell sajnálni. Gondoljuk meg továbbá, hogy konferenciánk összeesik a baptisták világkonferenciájával, s így érdekes lesz az egész világ baptistái előtt dicsekednünk az amerikai magyar missioval.

„MINDNYÁJAN”.

Bámulatra méltó prédikáció volt az, melyet Péter apostol mondott Jeruzsálemben az első pünkösdszombat napján (Apostolok cselekedeteinek könyve II-ik részének 14—40. verseiben). Bátran szemökre hánytá hallgatóinak, hoy bűnösök Jézusnak halálában; de azután megmondta nekik, hogy Isten, mintán föltámasztotta Őt halálából, Urrá és Krisztussá tette; és hogy bár annyira el vannak a bűnben merülve, Ő hajlandó nekik megbocsátani minden bűneiket s örökkétartó élettel ajándékozza meg őket, Isten meggyőződésére vezérő Lelkének kegyelme által. Péter prédikálásának hatása óriási volt. Ezek „megkeseredve szívükben”, vagyis mélyen meggyőződve bűnös voltuk felől, így szólának Péterhez: „Mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak?” mire ő így válaszolt: „Térjete meg; és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézuss Krisztusnak nevében, a bűnöknek bocsánatjokra és veszitek a Szentléleknek ajándékát”.

Egy író munkájában, a Péter apostol előtt álló bűnösökről szólva, ugy képzel, hogy ezek közül némelyek annyira át vannak hatva bűnösségük gondolatától, hogy nem is gondolják lehetségesnek, miszerint még ők is bocsánatot nyerhessenek. A könyv előadása szerint egyen-

ként Péter elő járulnak, elmondva neki, mit tettek s így nyerve ki tőle a bünbocsátó kegyelem bizonyosságát.

Első bünös. De én azok közül való voltam, kik összeesküdtek az ő élete ellen. Megment ő engemet is?

Péter apostol. Megment ő mindnyájatokat.

Második bünös. De én azok közül való voltam, kik hamis tanubizonyságot tettek elene. Van kegyelem az én számomra is?

(Folytatása következik.)

nunk Isten országába". A hittérítő igyekezett őt megnyugtatni. Azt mondá neki, hogyha az Ur jónak találja őt szomorúságba juttatni, akkor ő erre nézve az időt és órát kijelölte. Erre a szeretetreméltó férfiú ismét sirásra fakadt, ezt mondván: „Ha az Ur gyermekeim közül egyet magához venne, elbírnam-e én azt hordozni?" A hittérítő

EGY INDUS CSALÁD MEGTÉRÉSE.

Kelet-India egyik nevezetes városában élt egy előkelő családos hindu, kinek fivére keresztyénné lön. Ezáltal gyakrabban érintkezésbe lépett azon hittérítővel, ki ott a műveltebb hinduk között működött. A barátságos hittérítő meghívta őket vallásos társalgásra, hogy ezáltal értelmök és szívökre hasson. A fentemlitett hindu eleinte nagyon tartózkodó volt, de aztán mindig bizalmasabb lett és kérdezősködött a keresztyénség mélyebb igazságai után. Miután Isten kegyelme által alaposan érintetett, kijelenté készségét keresztyénné lenni, ha felesége az evangéliumra nézve szintén elfogadólag nyilatkozik. Rövid idő múlva ő is felvilágosítottatott s óhaját fejezé ki, szintén keresztyénné lenni. Mert ugyanis több napon át atyja házában volt s ott iokonai mindent elkövettek őtet rávenni arra az ígéretre, hogy soha keresztyénné nem lesz. S amint minden fáradozásuk hiábavalónak bizonyult, elkezdtek vele nagyon esunyán bánni. Ez aztán fájdalmas benyomást gyakorolt kedélyére. Hazatértekor ezt mondta férjének: „Kedves férjem, ha a mi népünk vallása nem hoz jobb gyümölcsöt, mint a minőt én odahaza tapasztaltam, akkor mitsem akarok velők!"

A férj kérte tehát a hittérítőt, hogy őt és nejét keresztelje meg. Ami megtörtént. Erre aztán mind a ketten fellettek véve a gyülekezetbe s hitvallomásukat ékesítették jámbor s az Urnak szentelt élettel. Hosszabb idő múlva azonban házához hivatá a hindu hittérítőt. A mint az belépett, könnyezve fogadta őt és mondá: „Ime én már 3 éve, hogy keresztyén vagyok és még mindig nem ért engem semmi bánat, pedig Pál apostol bizonyítja, hogy minékünk sok szenvedésen keresztül kell bejut-

Minden ékszerét, 12.000 rupia értékben (24.000 korona) el kellett férjének adnia, hogy az ebből bejött pénzt a szegényeknek adja. Ettől fogva egészen egyszerű ruhában jött a templomba és az ottani keresztyénségnek diszeül maradt meg.

Ilyen csodákat tud művelni emberi szíve.

Missió közlemények

PRÉDIKÁTOR FELAVATÁS HARRISBURGBAN.

SCHILLING PÉTER
a harrisburgi gyülekezet prédikátora.

A harrisburgi magyar és német testvéreink egy igen szép bibliai ünnepélynek voltak tanúi, ugyanis Schilling Péter testvérünk január hó 24-én lett bibliailag kirendelve, vagy amint mondják felavatva.

Ez alkalomra egy prédikátorokból és gyülekezeti tagokból álló council kihallgatta Schilling testvért az ő megtérése, Istentől való elhívása és hitnézetei felől, s miután még több kérdésre megfelelt a council által kirendelésre ajánlatot, mely meg is történt az nap estén.

Az ünnepély a következőkép folyt le. A helybeli prédikátor Lachardt t. imádkozott és a szentírásból egy részt felolvasott. Ezután Zborai t. a scrantoni gyülekezet prédikátora tartotta meg a felavatási beszédet, melyhez alapul szolgált az Ur Jézusnak ezen mondása: "Adjatok ti nekik enni!" Midőn a sokaság napokig követte az Ur Jézust, egy pusztába érve igen megéheztek, mire a tanítványok azt tanácsolták az Urnak, hogy bocsássa el a népet. Az Ur ekkor mondta: "adjatok ti nekik